

ἀπάντησις ἦτο ὅτι πάντες ἀπώλοντο. Ἀληθῶς ἡ στοργὴ αὐτοῦ εἰς τοσοῦτον βαθμὸν προήχθη, ὥστε πολλάκις διανοεῖτο ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἀδελφὴ του Ῥοζή, ἣν περιπαθῶς ἠγάπα, ἐπαρουσίαζετο, ὡς ἐπὶ τῆς Βιρδοῦς, πάλιν μετὰ λυγρῆς ἠέλε τὴν παρχωρήσει πρὸς αὐτήν.

Σχεδὸν παρήλθον ὁκτὼ ἔτη καθ' ἃ ἀδιαλείπτως ἡ τῆς Βιρδοῦς πρὸς τοῦ προστάτην τῆς ἀγάπῃ νύ-
ξανε, ἀλλὰ καὶ οὗτος υπερηγάπα αὐτήν. Οὕτω ποτὲ δὲν ἐχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων· τόσον δὲ θερμῶς ἐπεθύμει τὴν εἰς τὰ γράμματα καὶ καλὴν συμπεριφορὰν ἐπίδοσιν αὐτῆς, ὥστε ἀνεδέχθη νὰ τὴν ἐκπαιδεύσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Καθ' ἑκάστην λοιπὸν αὕτῃ προσερχομένη μετὰ βιβλία τῆς ἐδιδάσκετο ὑπ' αὐτοῦ. Τὰ δὲ μαθήματα, ἃ παρέδιδε πρὸς αὐτὴν ἦσαν εὐάρεστα, δηλαδὴ σύμμετρα καὶ ἀνάλογα πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς· καὶ οὕτω διὰ καταλλήλου καὶ ἥπιου τρόπου καὶ διδασκαλίας τὸ τε νεαρόν τῆς πνεῦμα ἐβελτιοῦτο καὶ τὸ σῶμα τῆς ἀνεπτύσσεται.

Ἀσθενεσάσης τῆς Βιρδοῦς σπουδαίως δις κατὰ τὸ ὁκταετὲς τοῦτο δικαστήριον, ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀξιωματικὸς καίτοι τὴν ἐνδοσλήυσσε καὶ περιετοίπήθη φιλοστόργως, ἐνόμιζεν ὅμως ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ ἀρκούντως τὸ καθήκον του. Πολλάκις δὲ ἠρώτα ἑαυτὸν, ἂν ἦτο δίκαιον νὰ τὴν λάβῃ παρ' αὐτοῦ οἱ γονεῖς αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οὗτοι ἔζων.

«Δὲν ἀνήκει», ἔλεγε, «μᾶλλον εἰς ἐμὲ ἢ εἰς ἑκαίνοους; Δὲν ἐδίδαξα ἐγὼ, ἀνέθρεψα καὶ ἠγάπησα αὐτὴν ἀπὸ ὁκταετίας, ἐν ᾧ αὐτοὶ τὴν ἐγνώριζον μόνον κατὰ τὴν νηπιακὴν τῆς ἡλικίαν;»

Ὁ δὲ Ῥοβὴρ καίτοι προσέβαινεν εἰς τὸ γῆρας, ἦτο ὅμως ἐτι ἰσχυρὸς καὶ δραστήριος καὶ τοσοῦτον πιστὸς πρὸς τὴν νεαρὰν κυρίαν του, ὥστε ἦτο τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὴν ἐσωσεν ἀπὸ τοῦ ναυαγίου. Ἡγάπα δὲ καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀξιωματικὸν ἀκολουθῶν αὐτὸν πολλάκις κατὰ τοὺς περιπάτους του. Γνωρίζων δὲ καλῶς πόσον αὐτὸς τε καὶ ἡ Βιρδὼ ἦσαν ὑπόχρεοι διὰ τὴν διατροφὴν καὶ περιθαλπίαν τῶν εἰς τὸν ἀγαθὸν τοῦτον φίλον, ἐδείκνυε μυριοτρόπως τὴν ἑαυτοῦ εὐγνωμοσύνην.

Ἀνακαλοῦσης δὲ τῆς Βιρδοῦς ἐκ τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀσθενείας, ὁ Κύριος Αὐδήλιος νομίζων ὅτι ἀλλαγὴ ἀέρος δύναται νὰ τὴν ὠφελήσῃ, τὴν ἐφε-
ρεν εἰς τὴν Μαργάτην. Ἦτο δὲ τότε θέρος καὶ κατὰ δροσεράν τινα πρῶϊαν μετέβησαν ὁμοῦ πρὸς τὴν ἀμμώδη παραλίαν—ὁ θεὸς Γεώργιος ἡ Βιρδὼ καὶ ὁ Ῥοβὴρ. Ὁ μὲν ἀξιωματικὸς καθίσας ἀνεγίνωσκεν, ἡ δὲ Βιρδὼ διεσκέδαζε σκάπτουσα τὴν ἀμ-
μον μετὰ μικρὰν σκαπάνην καὶ βλέπουσα τὸν κύνα τῆς κομίζοντα τὸν καδδίσκον, τὸν ὁποῖον ἠγέρασε δι' αὐτὴν ἐσχάτως ὁ θεὸς τῆς.

Εὐγενὴς δὲ τις γυνὴ πενηθοροῦσα καὶ εὐρισκομένη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς παραλίας, ἀνεγίνωσκεν ἐπίσης, ἀλλ' ἐκ διαλείμμάτων ὑψώνουσα τὴν κεφαλὴν τῆς προσέβλεπε πρὸς τὸ κοράσιον καὶ πρὸς

τὸν κύνα. Ἐν δὲ τῷ προσώπῳ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο περιπού σελήνη κακοντοῦ-
τις, ἡ ἔκφρασις τῆς ἀθυμίας ἦτο ὡς ἀκαταφανής. «Θα εἶχε νῦν περίπου τοιαύτην ἡλικίαν», ἐψιθύρισε βλέπουσα πρὸς τὴν Βιρδὼ ἐνᾷ αὐτὴ ἐλάλει· ἔπειτα δὲ στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θάλασσαν ἠσθάνθη φοίτην. Φαίνεται ὅτι ἡ γυνὴ αὕτῃ εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὴν τὸν Ῥοβὴρα· διότι προσελθὼν πρὸς αὐτὴν ὡσφραίνετο καὶ ἐσεύετο τὴν οὐρανὸν ὡς θέλων νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτῆς. Αὕτῃ δὲ ἐκτεινάσα τὴν χεῖρά τῆς ἐπέφαινε τὴν κεφαλὴν του, ὅπερ ἐπροξένησε χαρὰν εἰς τὸ ζῶον τοῦτο. Ἡπόρει δὲ διατί ὁ ἀγνωστος πρὸς αὐτὴν κύων ἀφίκε-
τὴν συμπαίκτηρά του καὶ ἤλεε πρὸς αὐτήν. Ἡ δὲ Βιρδὼ μὴ θέλουσα ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Ῥοβὴρα, ὑπὴ-
γὲν ἡσύχως πρὸς τὸν θεῖον τῆς καὶ ἀνέφερε τὴν πα-
ράδοξον διαγωγὴν τοῦ κυνὸς τῆς. Ὅτε δὲ ἐγερεῖσθα ἡ γυνὴ αὕτῃ ἀνεχώρησεν, ὁ κύων τὴν παρηκολού-
θησε μέχρι τινὸς καὶ ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μι-
κρὰν του κυρίαν.

Τὴν δὲ ἐπαύριον λίαν πρῶτὴ μὴ εὐρεθέντος τοῦ κυνὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ Βιρδὼ ἀνησυχήσασα πολὺ ἔ-
δραμεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἵνα ἴδῃ τὸν ἀγαπητὸν καὶ πιστὸν τῆς κύνα· ἀλλ' οὐδὲν ἔκνος αὐτοῦ ἐφαίνετο. Μετὰ δακρύων λοιπὸν προσδραμοῦσα πρὸς τὸν θεῖον Γεώργιον, εἶπεν ὅτι ὁ Ῥοβὴρ ἐχάθη, ὡς ὑπέθετε, διὰ παντός. Ἀλλὰ τὴν καθυσχύχασεν ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτῆς ἀμέσως πανταχόσε εἰς ἰκάνησιν τοῦ ἀπολωλὸτος κυ-
νός. Διῆλθον τὴν πόλιν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀλλὰ δὲν τὸν εὑρον· ἠρώτων δὲ πάντας, ὅσους ἀ-
πῆντων καθ' ἑδὸν, ἂν εἶδον κύνα τινὰ ἐκ τοῦ γένους τῶν κυνῶν τῆς Νέας Γῆς· ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησεν ὅτι εἶδε τινα κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν. Προχωρήσαν-
τες πέραν τῆς προκυμίας ἡμισυ περίπου μίλιον μα-
κρὰν τῆς κατοικίας τῶν, εἶδον τὸν Ῥοβὴρα ἰστάμε-
νον παρὰ τὴν θύραν οἰκίας τινός. Τί ἔκαμνεν ἄρα γε ἐνταῦθα καὶ διατί ἀπεμακρύνθη τοσοῦτον τῆς κα-
τοικίας τῶν, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν. Ἐν τοσού-
τῳ ἡ Βιρδὼ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς τῆς περιπτύξασα τὸν χονδρὸν λαίμονα τοῦ κυνὸς τὸν ἐφίλησε καὶ ἐν ταύτῳ τὸν ἐπέπληξε, διότι φυγὼν ἀνησυχῆσε καὶ ἐκοιμήσεν αὐτοῦς. Ὁ δὲ Ῥοβὴρ ἐφαίνετο μὲν ὅτι εὐχάριστήν ἰδὼν τὴν Βιρ-
δὼ, ἦτο ὅμως φανερόν ὅτι δὲν ἐπροθυμείτο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἀμέσως· διότι παραμένων ἐτι παρὰ τὴν θύραν ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν. «Δὲν σοὶ φαίνεται, θεῖς», εἶπεν ἡ Βιρδὼ, «ἄσπετος ὁ Ῥοβὴρ; δὲν θέλει οὐδὲ τῶρά νὰ ἔλθῃ μετ' ἡμᾶς.»

(Ἐπεται ἡ ἑξῆς κεφαλαία.)

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΜΙΑΣ ΚΑΜΒΗΣ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΚΙΠΡΙΝΟΥ.—Φυ-
σικὸς τις ἀνεκάλυψεν 4000 μύνας ἐν τῷ ὄργανισμῳ μίας κάμ-
βης. Ἄλλος δὲ ἐμέτρησε 4386 ὁσέων τεμάχια τὰ ὅποια
λειτούργουν εἰς τὴν ἀναπνοὴν ἐνὸς κίπρινου. Εἰς ὁνίσκος
γεννᾷ 9 334 000 ὠὰ.